

Hồi 25

Lời Rao Trao Đổi

Noi thạch bàn trước một thạch động, lão quái y Đinh Hạo rót đầy hai chung rượu rồi đưa cô gái ngồi đối diện lên tiếng mời:

- Thượng Quan cô nương cứ uống chung rượu, chứ có lo lắng thì làm sao nghĩ ra phương pháp hữu hiệu.

Cô gái ấy là Thượng Quan Phụng Chân, chiều ý lão quái Đinh Hạo nên nâng chung rượu nhấp môi.

Vừa đặt chung trên thạch bàn, nàng liền hỏi:

- Đinh lão quái, như vậy đã khẳng định Trung Ngọc hiền huynh trúng độc trùng của Hứa Liễu Hàn phải không?

Quái y Đinh Hạo gật đầu:

- Điều này không sai chạy, nhưng loại độc trùng gì thì lão phu không rõ, bởi lão phu không

[thiếu hai trang]

độc trùng mà Đoàn thiếu hiệp bị trúng phải chắc chắn sẽ chẳng ăn thua gì.

Phụng Chân gật đầu:

- Tôi cũng biết thế, nhưng Trưởng lão Lê Giang có nói là lục tìm khắp nơi trong Phong Nguyệt Lâu vẫn không thấy lão Thần Y.

Kim Phi bước tới gần Phụng Chân, hỏi:

- Cô cô đã gặp sư phụ của Kim Phi rồi sao?

Phụng Chân gật đầu:

- Đã gặp rồi, vì sau khi cô cô giao đấu với Cẩm Nguyệt và Đoàn thiếu hiệp ác chiến với Hắc Bạch Y Hộ Pháp, thì đột nhiên có bốn vật tròn vệt đến nổ tung thành những vùng khói và chính nhờ đó mà Cẩm Nguyệt trốn thoát nhưng tai hại hơn là Đoàn thiếu hiệp bị Hứa Liễu Hàn lợi dụng đám khói phóng ám khí có độc trùng hại Đoàn thiếu hiệp mà cô cô không biết,

cũng may sư phụ của Kim Phi được tin và bố trí các người cứu Đoàn thiếu hiệp do sự sơ hở của bọn Hứa Liễu Hàn đấy.

Lão quái y tiếp lời:

- Tền ăn mày họ Lê này cũng giỏi lắm, lợi dụng bọn Cẩm Nguyệt ác đấu với Thượng Quan cô nương và Đoàn thiếu hiệp là lão lén vào đốt Phong Nguyệt Lâu của chúng, rồi lập kế cứu Đoàn thiếu hiệp kịp thời thật đáng ca ngợi lão ăn mày này lắm!

Kim Phi cười hân hoan:

- Sư phụ của tôi giỏi lắm đấy. Lão Quái Y à!

Vừa lúc đó, chợt nghe từ phía dưới chân núi có tiếng người kêu lớn:

- Hàn Phong đổi Hà Đa... Hàn Phong đổi Hà Đa.

Tiếng kêu còn khá xa, nhưng vọng vào vách núi nghe rõ mồn một, chúng tỏ người phát ra giọng ấy phải có một nội lực cao thâm.

Lão quái y nghe tiếng kêu cứ lập đi lập lại nên hỏi:

- Ai lại đến đây kêu gì lạ thế? Sao lại có Hà Đa? Hàn Phong là ý gì?

Kim Phi vụt thốt lên:

- Tôi nghi ngờ việc này quá... không biết Hà Đa này có phải là Hà Đa sư đệ chăng?

Phụng Chân liền nói:

- Dẫn thế nào, tiểu điệt hãy ra xem cho rõ.

Kim Phi bước nhanh ra ngoài lớn tiếng:

- Ai gọi gì Hà Đa, Hàn Phong hãy lại đây.

Kim Phi nói xong dậm băng xuống núi, nhưng Phụng Chân gọi khẽ:

- Kim Phi đừng đi, hấn sẽ đến đây ngay bây giờ.

Kim Phi quay lại nói:

- Nếu thế Thượng Quan cô cô tạm thời lánh mặt.

Phụng Chân ngạc nhiên:

- Tại sao phải lánh mặt.

Kim Phi đáp:

- Tiếng gọi "Hàn Phong đổi Hà Đa" này thật đáng ngờ lắm, có thể Hà Đa đã bị chúng bắt được rồi và theo tiểu điệt nghĩ chữ Hàn Phong tức Hàn Phong Kiếm của cô cô đó. Như vậy rõ ràng chúng rao lấy Hàn Phong Kiếm để đổi Hà Đa chứ còn gì nữa.

Lão quái y nói:

- Người luận có lý lắm vì đúng ý nghĩ của lão phu.

Kim Phi lại nói:

- Bởi thế, tiểu điệt muốn Thượng Quan cô cô hãy tạm lánh mặt, để tiểu điệt tiếp xúc với hắn, xem có đúng như vậy không? Rồi sau đó sẽ tính lại.

Phụng Chân gật đầu:

- Ta đồng ý, nhưng hiền điệt nhớ ứng phó thật khéo léo, nếu quả như sự dự đoán thì cứ bằng lòng việc đổi chác, miễn sao bảo toàn tánh mạng cho Hà Đa là được, còn Hàn Phong Kiếm chớ quá tiếc rẻ.

Dứt lời nàng nhún người vút vào trong thạch động.

Vừa lúc đó, từ dưới núi một bóng người đã lướt lên.

Người này là một lão đạo sĩ mặc áo xanh, thân hình cao lớn, da mặt vàng nhợt và đôi mắt lơ lơ vẻ hung ác.

Lão đạo sĩ liếc qua Đinh Hạo và Kim Phi rồi hỏi:

- Người nào vừa gọi ta?

Kim Phi bước lên đáp:

- Tôi gọi, còn đạo sĩ vừa kêu "Hàn Phong đổi Hà Đa" phải không?

Đạo sĩ áo xanh gật đầu:

- Đúng rồi, ta có kêu như thế, nhưng người có rõ ý nghĩa chăng?

Kim Phi cười khẩy:

- Đạo sĩ đã giải thích chưa mà hỏi như vậy?

Lão đạo sĩ gật gù:

- Người có biết tên Hà Đa chứ?

Kim Phi đáp:

- Biết! Hà Đa là sư đệ của tôi.

Lão đạo sĩ nói tiếp:

- Người là sư huynh của Hà Đa như vậy là đệ tử của lão Lê Giang Phân Đàn Chủ Cái Bang và tất nhiên phải biết nữ hiệp Thượng Quan Phụng Chân.

Kim Phi đáp ngay:

- Dĩ nhiên là biết rồi!

Lão đạo sĩ nói:

- Thế người có biết hai nàng Thẩm Cẩm Nguyệt và Hứa Liễu Hàn không?

Kim Phi do dự, đáp:

- Biết thì sao?

Lão đạo sĩ cười nham hiểm:

- Hà Đa sư đệ của người đã lọt vào tay của nhị vị cô nương ấy rồi, vậy người có muốn cứu hãn không?

Kim Phi rung động vì những dự đoán y như rằng sắp thành sự thật.

Song Kim Phi cứng rắn:

- Một lời nói của lão đạo sĩ làm ta tin được à?

Lão đạo sĩ lấy trong người ra một tấm ngọc bội với dây đeo chắc chắn, đưa cho Kim Phi và nói:

- Có chiếc ngọc bội này người tin chưa?

Kim Phi quan sát tấm ngọc bội rất kỹ, quả là vật đeo trong người của Hà Đa.

Hắn vẫn giữ giọng cứng rắn:

- Chiếc ngọc bội này đúng là của Hà Đa, vậy các người muốn gì hãy nói rõ đi.

Lão đạo sĩ bật cười:

- Chúng ta chỉ yêu cầu làm một cuộc đổi chác sông phẳng vậy thôi.

Kim Phi hỏi:

- Các người muốn đổi như thế nào?

Lão đạo sĩ phì cười:

- Như lời ta đã rao.

Kim Phi hỏi:

- Ngươi rao cái gì?

Lão đạo sĩ đáp:

- Ta rao "Hàn Phong đổi Hà Đa", vậy muốn đổi lấy Hà Đa hãy trao Hàn Phong Kiếm vậy.

Kim Phi nhăn mặt:

- Hàn Phong Kiếm đâu phải của ta.

Lão đạo sĩ nói:

- Ta đâu có nói của ngươi.

Kim Phi hỏi:

- Thế tại sao lão lại đòi ta trao Hàn Phong Kiếm để đổi mạng Hà Đa.

Lão đạo sĩ đáp:

- Nếu ngươi bằng lòng theo sự trao đổi thì cứ trả lời, còn nếu không chắc ngươi sẽ biết là thế nào rồi.

Kim Phi vẫn nói:

- Hàn Phong Kiếm đâu phải của ta mà đó là báu kiếm của Thượng Quan Phụng Chân nữ hiệp kia mà.

Lão đạo sĩ tiếp:

- Ta biết! Nhưng nếu ngươi bằng lòng thì chắc ngươi phải biết hành động như thế nào rồi.

Kim Phi lúng túng một lúc nên lão đạo sĩ hỏi lớn:

- Thế nào, ngươi trả lời mau đi thôi!

Kim Phi thở dài:

- Để ta đi tìm Thượng Quan nữ hiệp thương lượng.

Lão đạo sĩ cười hăng hắc:

- Chắc chắn Thượng Quan cô cô của ngươi đáp ứng thôi, nên ta chỉ đợi cho đến sáng mai, nếu không đưa kiếm đến Hứa gia Phủ, thì mạng sống của Hà Đa không còn.

Lão ta ngưng một chút, tiếp:

- Một điều phải nhớ là khi đưa kiếm đến, tuyệt đối quanh Hứa gia Phủ không thể có sự hiện diện của Phụng Chân, ngươi rõ chưa?

Kim Phi liền hỏi:

- Tánh danh của đạo sĩ là gì?

Lão đạo sĩ gằn giọng:

- Tây Vực Lục Sát đã tung hoành nơi Biên Ngoại nay vào Trung Nguyên này há còn sợ ai.

Kim Phi gật gù:

- Thế thì tôi biết rồi, ngươi là đạo sĩ Chu Mân phải không?

Lão đạo sĩ ngạc nhiên:

- Tại sao ngươi biết rõ như vậy?

Kim Phi đáp:

- Ô! Ai mà chẳng biết Tây Vực Lục Sát hoạt động nơi vùng biên giới Trung Nguyên gồm có Song Tăng, Song Ni, Nhất Đạo và Nhất Tục. Nên biết ngươi là Chu Mân đâu phải chuyện khó phải không?

Đạo sĩ Chu Mân cười hăng hắc:

- Khá lắm! Ngươi tuổi nhỏ mà cũng biết lắm chuyện giang hồ.

Vừa dứt câu, lão nhún người phóng ngay xuống núi rất nhanh như lúc đi lên.

Kim Phi quay qua quái y Đinh Hạo:

- Lão quái y nghe rõ tên đạo sĩ ấy đã nói gì rồi chứ? Lão có cao kiến gì về vụ này không?

Đinh Hạo lắc đầu:

- Hà Đa là việc của ngươi, Hàn Phong Kiếm là của Thượng Quan nữ hiệp thì lão phu có ý kiến gì nữa.

Kim Phi cũng lắc đầu như lão rồi gọi lớn:

- Thượng Quan cô cô ơi!

Bóng nàng vút đến từ trong thạch động, đứng cạnh hai người liền nói:

- Ta đã nghe rõ tất cả rồi.

Kim Phi ngập ngừng:

- Sự việc này phải giải quyết thế nào đây?

Phụng Chân mỉm cười:

- Tiểu điệt hãy đem Hàn Phong Kiếm của ta đến Hứa gia Phủ trao cho họ để đổi mạng của Hà Đa chứ có gì đâu mà phải thắc mắc.

Vừa nói nàng vừa lấy thanh Hàn Phong Kiếm đeo bên mình giao cho Kim Phi nhưng hấn vẫn chưa dám nhận mà vừa bước lui vừa nói:

- Cô cô à! Không thể được... Hàn Phong Kiếm là thần vật nó không thể trao cho kẻ địch một cách quá dễ dàng như thế.

Phụng Chân thản nhiên:

- Giá trị của Hàn Phong Kiếm đúng như lời hiền điệt nói, nó không phải là vật dễ dàng trao vào tay kẻ địch, nhưng nếu không bằng vào cách này thì làm sao bảo vệ tính mạng của Hà Đa trong hoàn cảnh này?

Nàng ngưng một thoáng tiếp ngay:

- Đã biết kẻ giữ báu kiếm, ta cũng có thể tìm cách thu lại mà không sợ vương bận điều gì, còn nếu tranh lấy Hà Đa chưa chắc đã không có sứt mẻ cho sự đệ của người.

Bao ý nghĩ nảy ra trong đầu Kim Phi làm hấn đứng thù người.

Phụng Chân giọng ôn tồn:

- Kim Phi hiền điệt có thấy rõ vấn đề khinh trọng ấy hay chưa?

Kim Phi trở lại thực tế:

- Thưa cô cô... tiểu điệt hiểu rõ rồi.

Phụng Chân mỉm cười:

- Đã rõ được vấn đề thì không nên do dự, Kim Phi hãy mang thanh kiếm đi càng sớm càng tốt.

Phụng Chân lại nói thêm:

- Khi giao kiếm nhận người xong, hiền điệt nói cho bọn chúng biết là trong vòng bảy ngày nữa ta sẽ đến sào huyết chúng để thu hồi báu kiếm.

Nghe Phụng Chân nói thế, Kim Phi yên lòng nói:

- Tiểu điệt xin chu toàn nhiệm vụ, còn nếu lúc nào cô cô đến Hứa gia Phủ, hãy cho tiểu điệt đi cùng để có thể hướng dẫn cô cô rõ địa thế trong Hứa gia Phủ vì tiểu điệt đã rõ ngõ ngách nơi ấy lắm?

Phụng Chân gật đầu:

- Tiểu điệt cứ lo chu toàn việc trước đi đã, ta chờ mong kết quả tốt đấy.

Không thể nói thêm gì nữa, Kim Phi lật đật thi lễ rồi băng mình xuống núi.

Lão quái y liền nói:

- Chúng ta hãy trở vào động, lão phu cần xem mạch cho Đoàn thiếu hiệp.

Phụng Chân gật đầu:

- Vâng, hãy cố lo cho Đoàn huynh của tôi, rồi sẽ tính đến việc báu kiếm.

Đinh Hạo thăm mạch xong lo lắng:

- Thời gian độc trùng phát tác phụ thuộc sự ấn định của người xử dụng, Đoàn thiếu hiệp hiện giờ độc trùng chưa phát tác xong lão phu không biết nó sẽ phát tác lúc nào và thời gian bao lâu là nạn nhân không còn sống được.

Phụng Chân chột hỏi:

- Lão y có phương pháp ngăn chặn sự phát tác của độc trùng nơi Đoàn huynh không?

Đinh Hạo đáp:

- Có, nhưng chỉ tạm thời thôi.

Phụng Chân hỏi:

- Thời gian ấy được bao lâu?

Đinh Hạo đáp:

- Chỉ ba ngày, nhưng không hiểu lúc đầu độc Hứa Liễu Hàn đã ấn định bao giờ độc trùng mới phát tác.

Phụng Chân trầm ngâm một lúc, lẩm bẩm:

- Ba ngày, chỉ có ba ngày, không biết có kịp chăng?

Lão y nghe vậy hỏi ngay:

- Cô nương dự định hành động gì chăng?

Phụng Chân đáp:

- Phương pháp này thật khó quá... nhưng nếu không đi từ cái gốc ấy thì không còn cách nào, bởi vì Dược Vương Thần y hiện nay chưa tìm ra dấu vết.

Đinh Hạo nói:

- Nói vậy là cô nương định lấy thuốc giải từ tay Hứa Liễu Hàn phải không?

Phụng Chân gật đầu:

- Đúng vậy, vì ngoài Hứa Liễu Hàn, hiện nay không còn ai giải được độc trùng của Ngũ Độc Quái Bà Bà cả.

Đinh Hạo lại nói:

- Ý nghĩ ấy là đúng, nhưng nơi Hứa gia Phủ, ngoài Liễu Hàn và Cẩm Nguyệt còn có Tây Vực Lục Sát, việc đột nhập vào đã khó chứ đừng nói đến đòi chúng đưa thuốc giải.

Phụng Chân nói:

- Có một việc tôi không thể tiên liệu được là thời gian độc trùng phát tác, không hiểu khi lấy được giải dược thì Đoàn huynh lúc ấy sẽ ra sao?

Nhưng giọng cương quyết nàng liền tiếp:

- Dầu sao tôi vẫn phải thực hiện theo kế hoạch của tôi nhưng cần sự giúp sức của lão y và của những người khác.

Đinh Hạo liền nói:

- Cô nương cần gì đến lão phu mà khả năng lão làm được tất sẽ tận tình tận sức đáp ứng.

Phụng Chân nhìn thẳng vào mặt lão hỏi:

- Tôi muốn biết có phương pháp nào để ngừa được khi chúng hạ độc trùng không hả lão y?

Đinh Hạo phì cười:

- Chỉ có cách là đừng bao giờ đụng vào thức ăn thức uống của chúng là tốt nhất.

Phụng Chân thở dài:

- Thế thì khó hoàn thành kế hoạch lắm.

Rồi nàng bước ra cửa thạch động lẩm bẩm:

- Không có phương cách phòng ngừa thì làm sao đây?

Chợt lão quái y kêu lên:

- Lão có cách này! Có thể phòng ngừa được rồi.

Phụng Chân hớn hử quay vào hỏi gấp:

- Cách gì lão y nói cho tôi nghe thử xem.

Đinh Hạo liền nói:

- Lão phu sẽ cho cô nương một thứ thuốc giải độc và một thứ khắc độc. Trước khi hành động, cô nương uống thuốc giải độc, sau đó ngậm vào miệng thuốc khắc độc. Cho dù có độc trùng trong thức ăn khi vào miệng gặp khắc độc này thì độc trùng phải chết trước khi vào bụng nên không có gì tác hại cả.

Phụng Chân càng thêm hớn hử:

- Đúng lão là Quái Y rất tuyệt!

Đinh Hạo nói:

- Lấy độc chống độc cũng là một nguyên tắc trong y học chứ cũng không có gì quái lạ lắm đâu, nhưng lúc thực hiện cần chú ý.

Phụng Chân liền hỏi:

- Có điều gì quan trọng thế?

Đinh Hạo không đáp lời mà lật đặt bước nhanh vào phía trong thạch động lấy hai loại thuốc đem ra trao cho Phụng Chân và nói:

- Điều phải chú ý khi sử dụng là thuốc màu trắng là giải độc, còn thuốc màu đen là khắc độc, nên trước hết phải uống thuốc giải màu trắng trước, rồi mới được ngậm thuốc màu đen vì loại khắc độc rất mạnh, nếu chưa uống thuốc giải mà ngậm thuốc đen thì đúng là tự đầu độc lấy bản thân.

Phụng Chân phì cười:

- Tôi nhớ kỹ rồi, và xin hỏi lão y là công hiệu của mỗi hoàn thuốc này được bao lâu?

Đinh Hạo đáp:

- Không có hạn định, khi nào ngậm cho nó tan ra rồi thì có thể yên tâm ăn uống vô ngại.

Phụng Chân vui mừng cất ngay hai loại thuốc vào người rồi chợt nhìn ra phía trước hỏi:

- Đinh lão y, có lẽ Kim Phi phải đến chiều mới trở về đây nếu mọi việc được êm xuôi.

Đình Hạo phụ lời:

- Lão phu cũng mong tên tiểu hóa tử Kim Phi đưa được Hà Đa sư đệ hần trở về an toàn. Hai người cùng quay vào mà trong lòng đầy lo âu.

Quả thật đến khi mặt trời đến gần đỉnh núi phía tây thì có hai cậu bé từ chân núi đang phóng lên chỗ thạch động. Đó là Kim Phi và Hà Đa.

Kim Phi bước vào thạch động trước và Hà Đa đi theo sau.

Cậu bé Hà Đa này tuổi chừng mười ba mười bốn, nhưng tinh hoa thông thái đã phát lộ nơi hình tướng.

Vừa thấy Phụng Chân, Kim Phi đã kêu lên:

- Thượng Quan cô cô, Hà Đa đã về được rồi đây nhưng thanh Hàn Phong Kiếm đã giao...

Phụng Chân chận lời:

- Kim Phi hiền điệt đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, thanh kiếm tuy quý nhưng nó chỉ là vật để sử dụng, còn tính mạng con người là vô giá, hơn nữa cô cô còn chiếc quạt nữa mà.

Nàng nhìn hai cậu bé mỉm cười tiếp:

- Rồi một ngày nào đó, ta có thể đến tận sào huyệt bọn chúng thu hồi báu kiếm, chứ nếu Hà Đa có mệnh hệ nào thì ta đâu có thể đến Diêm Vương đòi mạng nó được, phải không?

Hà Đa định nói điều gì nhưng Phụng Chân tiếp luôn:

- Hà Đa hiền điệt cũng đừng thắc mắc gì về thanh kiếm nữa cả, mà hãy thuật lại việc bại lộ tông tích để bị bọn chúng bắt cho cô cô và lão y nghe đi.

Hà Đa giọng buồn bã:

- Theo kế hoạch của sư phụ tiểu điệt, nên tiểu điệt lên ẩn vào trong Hứa gia Phủ để cứu Đoàn thiếu hiệp và vì muốn ẩn cho thật kín, tiểu điệt lại chui vào cái bọng cây lớn chẳng may bị phát giác là không còn cách nào chạy thoát, khi bị Mè Hương Dược xông vào.

Phụng Chân liền hỏi:

- Hiền điệt bị Mè Hương cho đến bao giờ mới tỉnh lại được?

Hà Đa đáp:

- Khi tiểu điệt tỉnh lại thì thấy Kim Phi đại ca đang trao Hàn Phong Kiếm cho chúng nó.

Phụng Chân vừa khẽ gật đầu vừa quay qua lão quái y Đình Hạo:

- Xin phiền lão y chẩn mạch thật kỹ cho Hà Đa.

Hà Đa kêu lớn:

- Mẹ được đã giải rồi, tiểu điệt không cảm thấy gì lạ cả mà xem mạch để làm gì?

Đình Hạo nói:

- Hứa Liễu Hàn từ Tây Vực đến nơi này, y thị là đệ tử đặc ý của Ngũ Độc Quái Bà Bà, chuyên dùng độc trùng để hại người ai mà chẳng biết, ta cần xem mạch để biết người đã trúng độc trùng của y thị chưa?

Hà Đa nghe nói đã kinh hoàng, hấn vội đưa tay cho lão quái y bắt mạch ngay.

Lúc đó, Kim Phi đến cạnh Phụng Chân khẽ hỏi:

- Cô cô sợ Hà Đa sư đệ cũng bị độc trùng như Đoàn thiếu hiệp?

Phụng Chân đáp:

- Bởi vậy phải nhờ lão y chẩn mạch mới kết luận được.

Rồi nàng lại nói tiếp:

- Hiền điệt hãy sơ lược diễn tiến việc trao đổi vừa qua cho cô cô nghe xem.

Kim Phi nói:

- Khi thấy tiểu điệt mang Hàn Phong Kiếm đến, hình như đối với bọn chúng là việc ngoài sức tưởng tượng cho đến khi cầm kiếm trong tay, chúng mới tin là vật thật.

Phụng Chân liền hỏi:

- Hiền điệt trao kiếm ngay cho chúng à?

Kim Phi lắc đầu:

- Đối với bọn ma đầu đó, tiểu điệt đâu dám hành động hồ đồ. Nên lúc thấy chúng hồ nghi, tiểu điệt liền vung kiếm chém đứt một tảng đá, nên chúng không còn nghi ngờ nữa.

Phụng Chân nói:

- Hay lắm! Đề phòng là rất tốt, và có thể nên chúng hết nghi ngờ phải không?

Kim Phi đáp:

- Thưa đúng vậy, nên cuộc trao đổi diễn ra khá nhanh lẹ sòng phẳng.

Phụng Chân hỏi:

- Trong cuộc trao đổi, đôi bên có ước hứa gì không?

Kim Phi đáp:

- Hứa Liễu Hàn có nói hôm nọ vì bận áp tải Đoàn thiếu hiệp nên không có tiện giao đấu với cô cô nên phải xử dụng Huyền Vân Đại Cầu tạo màn khói đen để cô cô thấy mặt biết người, vì vậy lần này y thị sẽ sẵn sàng đợi cô cô tại Hứa gia Phủ trong bảy ngày, nếu cô cô không đến y thị phải trở về Tây Vực có việc sợ lâu lắm mới gặp lại.

Phụng Chân ngồi trầm ngâm thì lão quái y lên tiếng:

- Lục mạch điều hòa, không thấy có triệu chứng gì khác lạ, có lẽ Hà Đa không bị trúng độc trùng.

Phụng Chân nhú mày:

- Cũng lạ thật!

Đinh Hạo tiếp lời:

- Việc ấy không lạ đâu, vì độc trùng chế luyện cực khó, nếu không phải là đại địch, thì chẳng bao giờ Hứa Liễu Hàn xử dụng để đối phó.

Phụng Chân vừa đưa mắt nhìn ra cửa thạch động vừa buông lời:

- Thế hả?

Nàng chỉ nói hững hờ thế mà hình như đầu óc đang suy nghĩ một việc gì hệ trọng.

Lão quái y Đinh Hạo thấy vậy lên tiếng hỏi:

- Cô nương có điều gì khó nghĩ lắm phải không?

Phụng Chân quay lại đáp:

- Bây giờ làm sao tìm được một người trợ giúp.

Đinh Hạo lại hỏi:

- Cô nương hãy nói rõ cho lão phu hiểu thêm về câu nói vừa rồi của cô nương xem sao.

Phụng Chân thông thả nói:

- Tôi muốn tìm một người giả ra tôi.

Đinh Hạo hỏi:

- Cô nương có nơi đây mà giả để làm gì?

Phụng Chân đáp:

- Muốn có thuốc giải của chính người hạ độc, tôi phải dùng phương pháp tráo hình để đột nhập vào Hứa gia Phủ.

Đinh Hạo hỏi tiếp:

- Cô nương cần người giả cô nương, còn cô nương giả ra ai?

Phụng Chân chỉ vào trong động đáp:

- Tôi sẽ giả ra Đoàn Trung Ngọc hiền huynh, vì theo tôi biết Hứa Liễu Hàn mà cả Cẩm Nguyệt đều đặc biệt ưa thích Đoàn huynh.

Đinh Hạo gật gù:

- Cô nương muốn tự mình làm một miếng mồi ngon để dẫn thân vào hang cọp phải không?

Phụng Chân hỏi:

- Chắc lão y đã rõ ý định của tôi nhưng theo lão y thì thấy kế sách ấy có thể thi hành được chăng?

Đinh Hạo suy nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng:

- Với kế ấy, thật sự ngoài dự liệu của bọn chúng, như vậy có nhiều hy vọng thành công, nhưng kèm theo đó sự nguy hiểm cũng rất nhiều đấy.

Phụng Chân nói:

- Dầu thế nào cũng phải cố gắng. Không có thành công nào dễ dàng cả. Hơn nữa việc này tuyệt đối không cho Đoàn huynh biết, vì nếu biết ra chắc chắn Đoàn huynh nhất định cản ngăn.

Đinh Hạo nghe vậy liền đảo mắt qua hai cậu bé rồi chợt nói:

- Cô nương đã có người trợ giúp cho cô nương rồi đó.

Phụng Chân hỏi ngay:

- Là ai? Ở đâu thế hở lão y?

Lão quái y cười hề chỉ Kim Phi:

- Hấn! Chính hấn, cô nương xem có đúng không?

Phụng Chân chăm chú nhìn Kim Phi từ đầu đến chân một lúc lâu mới lên tiếng:

- Lão y có ý chọn Kim Phi giả dạng tôi phải không?

Đinh Hạo cười đắc ý rồi quay qua Kim Phi:

- Tiểu khiêu hóa, ngươi đã rõ ý định của cô cô, chẳng hay ngươi có bằng lòng theo kế ấy hay không?

Kim Phi vui vẻ:

- Nếu bảo tôi giả làm một cô gái nào đó chưa chắc tôi đã bằng lòng, nhưng giả làm Thượng Quan cô cô của tôi thì tôi cảm thấy là một vinh dự cho tôi đấy.

Phụng Chân gật đầu:

- Nếu tiểu diệt bằng lòng thì cô cô sẽ tập cho tiểu diệt quen các động tác nữ nhi, rồi dùng dịch dung cùng mặt nạ giả, cũng như tiểu diệt sẽ uống Song Âm Hoàn để giúp nhanh trong việc sửa đổi thanh âm, chỉ cần tiểu diệt có quyết tâm nhất định công việc sẽ đạt kết quả tốt đẹp.

Ngưng một lúc Phụng Chân nói tiếp:

- Cái kế tráo người này chúng ta phải tiến hành thật chu đáo, đó là một vấn đề tế nhị khó khăn, chính cô cô và lão y còn phải nghiên cứu kỹ lưỡng, phải thật toàn vẹn mới mong qua mặt bọn chúng, vì thế phải thận trọng không thể gấp gáp được.

Mọi người cùng góp ý thêm một lúc nữa rồi bắt đầu vào chuẩn bị kế hoạch.

Phụng Chân lại nói:

- Lão quái y đã chế xong Song Âm Hoàn rồi chứ?

Quái y cười đắc ý:

- Việc ấy là lão lo, cô nương chớ bận tâm, lão bảo đảm đủ số dược để dùng vào việc này mà.

Lão quay qua Kim Phi nói:

- Tiểu khiêu hóa, ta thấy ngươi thông minh lanh lẹ nên rất tin tưởng, nhưng ngươi phải hết sức chú tâm để tập luyện cho nhanh đấy.

Kim Phi cười, đáp:

- Lão y cứ yên tâm, được đóng vai cô cô thì nhất định tôi sẽ làm được và làm tốt nữa đó.

Lão quái y gật gù:

- Ta cũng tin như vậy.

Tất cả ba người đã quyết tâm và đi vào tập dợt ngay.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>